

Rondje Venen - 21 juni 2009

Het artikeltje van vorig jaar, had de kalendermaker van 2009 geïnspireerd om deze tocht op ons vaarblad te plaatsen. Even leek er wat belangstelling voor de tocht, maar uiteindelijk werden er wat namen geschrapd. Uiteindelijk bleven er drie musketiers over, voor de verre verplaatsing, ditmaal naar Uithoorn. Daar was de inrichtende club in het Michiel de Ruyter paviljoen gevestigd. Ze delen deze locatie met de plaatselijke roeivereniging, een niet alledaags huwelijk. Enkele dagen voor die bewuste zondag in juni nam ik contact op met de club en melde ons toen nog met vieren aan. We werden hartelijk verwelkomd, niettegenstaande ik na de afsluitdatum mailde. Gelukkig hoefde ze voor ons geen kampeerplaatje te voorzien, wat hen wat zorgen baarde, gezien er zich geen kampeerders hadden ingeschreven. Ik vertelde hen dat we rechtstreeks vanuit Schoten naar hun thuishaven reden en we spraken om 9 uur af aan het clublokaal

Martinique en Pol zijn klokbewuste leden, om 6h45 stonden ze paraat aan de club. Per vergissing was ik ditmaal ook op tijd om mijn boot zelf op de trailer te leggen. Om 7 uur stipt draaide de motor op volle toeren en rolde de mobilhome richting Utrecht.

Zondagmorgen is een verademing op de autostrade. Het leek wel of Pol één van de weinige gemobiliseerde mensen was in het kaasland. Alles liet vlotjes, zelfs zo vlot dat we de kanoclub voorbijsnelde voor ik Pol er op attent kon maken. Draaien op een smalle dijk blijft een hoop manoeuvreerwerk, zelfs op een bijna autoloze zondag.

Kwart voor negen stonden we op de parkeerplaats, pal voor de club. Rustig schikten we ons vaarmateriaal, onze picknick en ons zelf. Toen ik de eerste hap in mijn broodje zette, stonden er al mensen te wuiven van achter het traliwerk. Het ging zelfs verder! Ze kwamen onze boten verplaatsen naar de aanlegsteiger.

Daar lagen al 5 koppen te dobberen in de ochtendzon, met een zenuwtrekje op het gelaat. Een lieve vrouw, Sonja, van het inrichtend comité loodste me naar de kantine. Daar kreeg ik koffie en thee en een geplastificeerde waterkaart van het circuit. In al haar goedheid vergat ze het startgeld te ontvangen. Dat kon ik niet over mijn hart krijgen en maakte haar attent op die vergetelheid. Haar glimlach ging over in een welgemeende lach. Wat zijn die Belgen toch gulle mensen!

Gul waren mijn medereizigers niet direct! Met mijn dienblad met 2 koffie en 1 thee bediende ik mijn teamgenoten, Martinique en Pol, die al in hun boten gedwongen waren. Een deftige koffiepauze is heel wat anders in de Sinjorenstad.

Met verbrande lippen en nog half volle tassen werd het dienblad uit mijn handen geritst. Er werd geëist onmiddellijk in te stappen, het was al 9h09, het tijdschema kwam in gedrang. Acht boten vertrokken voor de marathon afstand van 42 km. Het parcours was gelijk aan dit van vorig jaar. Met dien verstande, dat we nu aan het andere eind van de diagonaal van de cirkel vertrokken. Onmiddellijk de Amstel op, het breedste water op de Vinkeveense Plas na. We waren nog niet goed vertrokken of er was al een scheuring in de groep. 5 Geuzen voorop, 3 Duvels op de achtergrond.

Onze spieren waren nog aan het ontwaken, die anderen rolden en bolden ermee, wat bij hen resulteerde in een niet te stuiten glijdrang. Hé mannen wij zijn recreanten! Wij houden van de kajak, omdat hij ons dikwijls brengt waar andere niet kunnen komen. Ten andere ons moeder haar viskens zijn op de noen nog niet gebakken.

We hadden een kaart, we kenden de tocht en besloten ons niet te laten opjutten door een bende snelheidsfreaks. Later vernomen we dat enkelen de ambitie hadden in september de Elfstedentocht non stop te varen (binnen de 36 uur) Een nieuw item in de geldigheidsdrang van de lange afstand vaarder

Op ons vaarblad stond in vette letters geschreven: 'Laat niemand alleen varen!' We weten nu nog altijd niet hoe die ene Nederlandse collega die zin interpreteerde. In ieder geval kwam hij ons gezelschap houden en werden de groepjes in 2 x 4 krachten eerlijk verdeeld. Het was niet direct aangenaam varen. Onbewust word je toch opgejut om sneller te varen dan je jezelf voorhoudt. Zeker als de autochtoon voor ons uitvaart.

Bij het verlaten van de Amstel, om de Oude Waver op te draaien wachtte de tochtleider. Hij vergewisten zich ervan, of we konden kaartlezen en niemand alleen verloren vaarde. Het achttal herenigde zich. Op de Oude Waver had snelheid maken weinig zin. Om de haverklap waren er lage bruggetjes, die de eerste kon openen en de laatste weer dichtdraaien.

Dit werd het enige echte teamwerk van de dag. Tevens hadden we nog geluk dat enkele bruggen net openstonden als we passeerden. Dus geen ijzervijlsel in onze ogen dit jaar. Bij het haventje op de Vinkeveense Plas zocht ieder een geschikt plaatje voor zijn knapzak. Voor het oversteken van de plas, vroeg de tochtleider dat ieder zijn zwemvest omgorde en, zo mogelijk, in groep over te steken, zo niet, ons in 2 groepen te splitsen. De wind stond rechts achteraan. Niet direct de ideale richting. Enkel op het einde van de plas kwam hij ons 'ambeteren'. Hij deed het wateroppervlak dobberen, we kregen een déjà-vu gevoel. Net het Albertkanaal na de doortocht van een lichter. Op de tweede plas had de wind minder vat, het werd een rustiger oversteek.. Het tempo en de zwemvest had zweet geproduceerd. Het rode gezichtje van Martinique sprak boekdelen. Daar besloten we snel verandering in te

brengen. De zwemvest verdween in de boot en een flinke slok van de slang bracht soelaas. Kopgroep number one (zonder frieten) was de gracht al uit als we de peddels in het water staken. We werden stilaan meester van ons tempo, zelfs met een bemiddelaar in ons midden. Tot de tweede overdraagplaats ging alles prima. Tot onze verbazing waren we er eerst. De snelheidsduivels hadden een verkeerde gracht genomen en waren gedwongen 1 x extra over te dragen. Ze verschenen op het droge als we onze eerste hapjes al achter de kiezen hadden. Bij het instappen lieten we ons vangen. Ze stuurden ons eerst het water op.

Onwillekeurig trek je harder aan de peddel als je een groepje in je rug voelt.

Het werd een kleine race naar de derde en laatste overdraagplaats. Daar werd er gezamenlijk overgedragen naar de Kromme Mijdrecht. Nu roken de beesten pas echt hun stal. We waren amper te water af het water vloog om de oren. Met zijn drieën droegen we waardig de rode lantaarn. Onze 4de tochtgenoot, zag in dat zijn inspanning waardeloos was t.o.v. de vier anderen en hield de eer aan zich om met die Belgjes het einddoel te bereiken

Tot mijn verbazing bleef één van de koplopers voor ons uitpeddelen zonder een noemenswaardige hogere snelheid. Het kribbelde, ik kon het niet laten om te trachten er naar toe te varen. Eens mijn cadans gevonden, kroop ik stilaan naar hem toe. Ik nam me voor dit tempo aan te houden tot het pannenkoekenhuis. Daar halt te houden, in de hoop Pol te vermurwen en hem alsnog te laten stoppen om een heerlijk gebak te verorberen.

De tochtleider had zich laten afzakken om zijn kompaan psychische bij te staan. Een kilometer voor de eettent was ik bij en schoof hen voorbij.

NR 4 zijn kaarsje flikkerde. Het restaurant deed me halt houden.

Pol was onverbiddelijk. Hij weigerde uit te stappen, maar beloofde met de mobilhome terug te keren. We waren hooguit nog enkele kilometers van ons einddoel. Met zijn vieren beëindigden we de race.

Nadat we de boten op de kar bonden en ons omkleedde, arriveerde de 25 km vaarders. Was dit een duel geweest tussen de tochtleiding?

Met nog een bonnetje voor een consumptie bezochten we de kantine.

De stoelen werden onder onze kont gelicht. Ieder moest naar buiten. De houten vloer werd geboend. Begrijpen wie kan. Een club richt om de vier jaar een tocht in en uitgerekend die dag moet de vloer geboend worden!

Veel woorden maakten we er niet aan vuil. We bedankten voor de eer.

Pol hield zijn belofte, we keerden terug naar 'de strooppot'. Maar ons doel werd onbereikbaar. Te veel auto's op de parking en op de smalle dijk was het onmogelijk de mobilhome met botenkar te stationeren.

Uit grote armoede en met het water in de mond, konden we niet anders dan bakzeil halen en Belgische bodem opzoeken.
Volgend jaar, andere club, ander parcours, zijn er nog liefhebbers?

ferre